

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120205871
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3120205871.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne: J., proti žalovanému: Y. o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. októbra 2021, č. k. 21C/19/2020-38 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. - o lehote plnenia m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 40.500,- eur titulom vyporiadania podielu za prikázanie osobného motorového vozidla C. H. EČV: O. a vyrovnania z členského podielu v SO. spojeného s právom užívať byt č. XX v dome súp. č. XXXX/XX na ulici T. a to do šesť mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. - o trovách konania medzi stranami sporu, vzniknutých pred súdom prvej inštancie m e n í tak, že žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.

Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania vzniknutých v odvolacom

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie rozhodol tak, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán sporu patrí osobné motorové vozidlo C. H. EČV: O. v hodnote 1.000,- eur a hodnota členského podielu U. spojeného s užívaním bytu č. XX, ktorý sa nachádza v dome súp. č. XXXX/XX na ulici T. v hodnote 80.000,- eur. Do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal osobné motorové vozidlo C. EČV: O.. Žalovaného zároveň zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni 40.500,- eur titulom prikázania osobného motorového vozidla C. H. EČV: O. a titulom vyrovnania členského podielu v U., spojeného s právom užívať byt č. XX v dome súp. č. XXXX/XX na ulici T., a to do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni voči žalovanému priznal v konečnom dôsledku náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov dôvodiac, že jej manželstvo so žalovaným bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 18Pc/8/2019-13 zo dňa 20.6.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 4.7.2019, pričom k dohode o vyporiadaní BSM medzi nimi ako rozvedenými manželmi pre postoj žalovaného nedošlo. Žalobkyni a žalovanému bol zápisnicou o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu daný do užívania byt č. XX v dome XXXX/XX na ul. Z. (teraz T.) v O., ktorý prevzali dňa 16.6.1989. Po rozvedení manželstva uzatvorili dňa 10.7.2019 Dohodu o vysporiadaní spoločného členstva a práva spoločného nájmu družstevného bytu tak, že toto bude evidované na meno žalovaného, ktorý ako člen a U. O. bude užívať tento spoločne nadobudnutý byt. Okrem členského podielu v U. O. nadobudli aj osobný automobil

C. H., EČV O., ktoré vozidlo užíva žalovaný. Žalobkyňa navrhla prikázať motorové vozidlo žalovanému a na vyrovnanie hodnoty podielov uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť jej 46.500,- eur. Žalovaný súhlasil s prevzatím motorového vozidla, pokiaľ ide o výplatu z hodnoty členského podielu súhlasil s výplatou potom, čo predmetný byt predá, navrhol povinnosť výplaty do troch rokov od právoplatnosti rozsudku o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Poukázal na to, že je nezamestnaný, krátko pred dôchodkom, nevlastní okrem podielu 1/12 domu na dedine žiadny majetok, má možnosť vyplatiť žalobkyňu len z predaja predmetného bytu. Vlastníkom bytu sa stal na základe zmluvy o prevode vlastníckeho práva zo dňa 07.02.2020 a pokiaľ obratom nadobudnutý byt predá, bude musieť zaplatiť nevýhodné poplatky. Žalobkyňa súhlasila s výplatou v lehote 3 mesiacov.

3. Na vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 143, § 149 ods. 1, 5, § 150 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), vo svetle ktorých rozhodol o vyporiadaní majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov spôsobom, na ktorom sa títo v priebehu konania dohodli. Základom jeho rozhodnutia teda boli zhodné tvrdenia strán sporu ohľadne rozsahu majetku patriaceho do BSM, tiež jeho hodnoty a spôsobu vyporiadania. Jedinou spornou otázkou zostala lehota, v akej žalovaný žalovanej vyplatí jej podiel na vyporiadavanom BSM, v ktorom smere súd neakceptoval návrh žalovaného (3 roky na výplatu žalobkyne), čo považoval za neprímerane dlhú lehota. Spornú otázku posudzoval vo svetle ust. § 232 CSP vzhľadom na tvrdenia žalovaného, že získať finančné prostriedky na výplatu žalovanej môže výlučne predajom predmetného bytu, na uskutočnenie ktorej transakcie poskytol žalovanému lehota 3 mesiace, v ktorej podľa názoru súdu je možné predaj realizovať. Poukázal tiež na to, že potreba vyporiadať spoločne nadobudnutý majetok musela byť žalovanému známa už v čase právoplatnosti rozvodu (júl 2019) a zároveň v čase uzavretia dohody o vyporiadaní spoločného členstva a práva spoločného nájmu družstevného bytu (rovnako júl 2019), navyše získať finančné prostriedky mohol žalovaný aj prevodom členského podielu, nemusel sa nevyhnutne stať vlastníkom predmetného bytu. Ním požadovaná lehota troch rokov na výplatu podielu žalobkyne, by neprímerane zvýhodnila žalovaného a zároveň neprímerane znevýhodnila žalobkyňu. Potreba zaplatiť daň z prevodu nehnuteľnosti v tejto súvislosti nemá relevantný význam, okrem toho je od dane z predaja nehnuteľnosti oslobodený príjem po uplynutí 5 rokov od nadobudnutia nehnuteľnosti, čo by bolo v prípade žalovaného až niekedy v roku 2025. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (podľa pomeru úspechu vo veci). Vychádzal zo stanoviska uvedeného v rozhodnutí Ústavného súdu SR I. ÚS 54/2019, z ktorého vyplýva, že pri vyporiadaní BSM je namieste vychádzať z § 255 CSP a uplatniť základné pravidlo a to je zásada úspechu vo veci, tiež stanoviska NS Rč 42/1972, podľa ktorého nemožno vylúčiť ani ten postup, kedy súdy pri posudzovaní pomeru procesného úspechu oboch manželov prihliadnu podľa okolností konkrétneho prípadu i k tomu, ako bola vyriešená otázka rozsahu a hodnoty BSM, je preto potrebné vychádzať pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto spore z princípu procesného úspechu v konaní a teda posúdenie skutočného procesného úspechu či neúspechu každého zo strán sporu, tiež je potrebné prihliadať i k požadovanej a skutočne priznanej výške vyporiadacieho podielu a zohľadniť výsledok sporu medzi účastníkmi o to, ktoré veci patria do BSM a ktoré nie. Poukázal tiež na Nález Ústavného súdu ČR 8 sp. zn. I ÚS 1441/11, podľa ktorého základné pravidlo rozhodovania o trovách konania podľa zásady úspechu možno v konkrétnom prípade korigovať buď nepriznaním náhrady trov konania žiadnemu z účastníkov, ak sú pre taký záver dané dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), alebo priznaním náhrady trov konania neúspešnému žalovanému, ak svojím chovaním nezadal príčinu k podaniu žaloby o vyporiadanie BSM. Poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 22Cdo 1895/2014 uviedol, že pri rozhodovaní o náhrade trov v spore je potrebné prihliadať na postoje oboch strán v priebehu súdneho sporu. Z obsahu spisu v danej veci vyplynulo, že žalovaný sa bránil vyporiadaniu BSM, nereagoval adekvátne na mimosúdnu výzvu žalobkyne dohodnúť sa o vyporiadaní spoločne nadobudnutého majetku, v priebehu konania sa nevyjadril k podanej žalobe. Nakoniec bolo možné považovať žalobkyňu za úspešnú stranu sporu, pretože bol prejednaný spoločne nadobudnutý majetok v rozsahu a spôsobom ako ho určila a v hodnote, na ktorej došlo so žalovaným k zhode. Na aplikáciu § 257 CSP nebol dôvod, lebo prejednávaný spor svojím predmetom nie je ničím výnimočný a neexistujú dôvody, ktoré by boli hodné osobitného zreteľa.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, posúdiac obsah odvolania s ním formulovaným odvolacím návrhom, jeho zmenu len v časti o lehote plnenia (výrok III.) a v časti o trovách konania (výrok IV.) a to tak, že bude povinný zaplatiť žalobkyne prisúdenú sumu titulom vyporiadania BSM, nie do troch mesiacov po právoplatnosti rozsudku, ako stanovil súd prvej inštancie,

ale do troch rokov od právoplatnosti rozsudku s tým, že náhrada trov konania nebude priznaná ani jednému z účastníkov konania, alternatívne navrhoval zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady spôsobilej mať za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia a nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie), ich naplnenie vzhliadal v tom, že súd prvej inštancie neprihliadal na argumentáciu, ústne prednesy a navrhované a predložené dôkazy zo strany žalovaného, súd bol nečinný z úradnej moci vo vzťahu k tomu, že nezisťoval rozhodujúce skutočnosti pre vydanie spravodlivého meritórneho rozhodnutia v danej veci, jeho rozhodnutie vychádza zo skutkového stavu, ktorý neobstojí a nevykonaný návrh na doplnenie dokazovania v tomto smere mal za následok nesprávne skutkové zistenia. Z predložených dôkazov na pojednávaní dňa 18.10.2021 (ústne vyjadrenie žalovaného k nim) vyplývajú iné skutkové závery, dôsledkom čoho je podľa jeho názoru nesprávne právne posúdenie veci, keďže dôvody pre vyporiadanie BSM strán sporu spôsobom, v hodnotách a určení lehoty povinnosti výplatku, nie sú dané vzhľadom na skutkové a právne okolnosti prípadu. V konkrétnostiach vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu uvedenému v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP poukázal na to, že v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že on sa k žalobe písomne nevyjadril, on však požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie z dôvodu prevzatia právneho zastúpenia a preštudovania spisového materiálu, v priebehu pojednávania namietal žalobkyňou žiadanú výplatu z hodnoty majetku, hodnoty navrhované žalobkyňou súd žiadnym spôsobom neskúmal, pripustil tak jedinou možnosť tvrdenú žalobkyňou zo stiahnutej internetovej stránky realít, neskúmal datovanie cien nehnuteľností, ktoré mali byť za rok 2019, uprednostnil a pripustil posudzovanie ceny nehnuteľnosti z internetovej stránky predaja nehnuteľností z roku 2020, opomenul skutočnosť, že žalovaný z masy BSM poukázal z výlučných prostriedkov úhradu členského podielu a poplatky za prevod vlastníctva vo výške 685,41 eur, o čom listinné dôkazy predložil na pojednávaní dňa 18.10.2021. Poukázal na to, že každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného vynaložilo na ostatný majetok. Ďalej uvádzal, že dôležitým ustanovením je ust. § 151 ods. 2 CSP, vychádzajúc z ktorého ak druhá strana sporu skutkové tvrdenie protistrany výslovne nepoprie, súd bude považovať toto tvrdenie za nesporné. Súd hodnotí dôkazy voľnou úvahou, pričom ich posudzuje každý osobitne a v ich vzájomnej súvislosti. Naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, vychádzajúc z obsahu odvolania, videl v tom, že súd sa nezaoberal skutočnosťami rozhodujúcimi pre určenie lehoty splatnosti pri stanovení povinnosti žalovanému vyplatiť žalobkyňu na jej podiel z BSM. Poukázal na to, že požadoval stanoviť lehotu splatnosti v rozsahu troch rokov od právoplatnosti rozsudku, čo súd neakceptoval a stanovil mu trojmesačnú lehotu splatnosti. On však už na pojednávaní argumentoval, že ak predmetný byt predá skôr, ako do 5 rokov od kúpy bytu, ktorá bola zrealizovaná prevodom členského podielu z bytového družstva dňa 13.02.2020, bude musieť znášať samostatne daň z príjmu z predanej nehnuteľnosti a odvody do zdravotnej poisťovne pri podaní daňového priznania, čo však súd pri výplatku nezohľadnil. Prakticky to znamená, že ak U. O. určilo hodnotu bytu vo výške 7.260,61 eur a žalovaný by tento byt predal za cenu 80.000,- eur, daň z príjmu 19 % z rozdielu kúpy a predaja bytu by bola 13.820,60 eur, čo súd neodpočítal pri predaji nehnuteľnosti z masy BSM a nezohľadnil to ani pri lehote splatnosti, čím podľa jeho názoru porušil rovnosť strán v rámci súdneho procesu. V nadväznosti na vyššie uvedený odvolací dôvod poukazuje na prípustnosť týchto skutkových tvrdení podložených finančnou analýzou, týkajúcou sa dane z predaja nehnuteľností, ktoré, i keď ide o novoty, sú podľa jeho názoru vo svetle § 366 CSP prípustné v odvolacom konaní, keďže ide o reakciu na vydané rozhodnutie, pokiaľ ide o lehotu splatnosti. Má za to, že tieto majú výnimočný charakter, viažu sa na konkrétne vymedzenú procesnú situáciu, pričom poukazuje na právny názor majúci pôvod v odbornej literatúre, podľa ktorého v prípade odvolacieho dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. d/ možno do uplynutia lehoty na podanie odvolania argumentovať novými skutočnosťami a dôkazmi, aj keď predtým neboli použité. V nadväznosti na vyššie uvedené namieťa tiež správnosť rozhodnutia, pokiaľ ide o náhradu trov konania medzi stranami sporu, zastávajúc názor, že v tomto prípade by náhrada trov konania nemala byť priznaná žiadnemu účastníkovi.

5. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne navrhovala rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Odvolanie v plnom rozsahu považuje za nedôvodné. Poukazuje ťažiskovo na to, že vydané rozhodnutie je dôsledkom toho, že žalovaný bol po celý čas konania nečinný. Nereagoval tak na výzvu žalobkyne zo dňa 11.06.2020, po doručení žaloby dňa 03.02.2021 požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie a aj potom, ako mu súd vyhovel a nový termín pojednávania určil tak, aby bolo možné vyhovieť tejto jeho požiadavke, sa k

žalobe ani dodatočne nevyjadril. Svoje námietky začal produkovať až na pojednávaní, avšak, a to je rozhodujúce, v konečnom dôsledku sa so žalobkyňou na pojednávaní dohodol na všeobecnej hodnote členského podielu družstevného bytu, ktorá tvorila masu BSM, aj na hodnote vozidla, ktoré skutočnosti takto neboli medzi účastníkmi vo výsledku spornými. Argument o neodpočítaní sumy 685,41 eur je irelevantný, nakoľko žalovaný po tom, ako bola uzatvorená dohoda o vyporiadaní spoločného členstva a práva spoločného nájmu bytu zo dňa 10.07.2019 z vlastných finančných prostriedkov uhradil sumu 685,41 eur a vec nadobudol do svojho výlučného vlastníctva, teda nešla do BSM, navyše má za to, že tieto finančné prostriedky ani nie je možné vyporiadať a už vôbec nie v rámci BSM. Jeho argumenty, pokiaľ ide o lehotu splatnosti, rovnako považuje za nevýznamné. Od rozvodu manželstva vedel, že sa bude musieť so žalobkyňou vyporiadať, pričom v roku 2019 odmietol jej návrh, že vyplatí ona jeho. Až po samotné súdne pojednávanie aj naďalej nejavil a nejaví žiadnu snahu o spravodlivé vyriešenie veci. On obýva byt, ku ktorému vlastnili členské práva pôvodne obaja manželia, žalobkyňa žije v podnájme. On byt previedol do svojho výlučného vlastníctva, čím získal majetkovú výhodu a žalobkyňa nie je schopná, keďže aj vzhľadom na svoj vek pre banku nie je zaujímavá, si zabezpečiť vlastnú strechu nad hlavou. Navyše v konečnom dôsledku žalovaného nič nenútilo byt nadobudnúť do vlastníctva. Ak ho chcel predať, mohol previesť aj len členské práva k bytu za trhovú hodnotu bytu a mať finančné prostriedky bez akýchkoľvek daňových, či odvodových záťaží. Bol si vedomý skutočnosti, že sa žalobkyňa snažila riešiť vyporiadanie BSM dlhší čas, a to aj formou dohody, a tiež si musel byť vedomý, že raz k riadnemu vyporiadaniu BSM príde, na čo mal dostatok času, prinajmenšom od leta 2019. Pokiaľ ide o výrok o priznaní náhrady trov konania, aj tento považuje za správny, porovnávajúc žalobný návrh žalobkyne s postojom žalovaného v priebehu konania, tiež pred jeho začatím, má za to, že žalobkyňa bola v konaní plne úspešná. Na svojom postoji zotrvala od začiatku konania, aj v mimosúdnej komunikácii so žalovaným pred podaním žaloby až do záverečnej reči. Ak by žalovaný pristúpil na spôsob vyporiadania BSM navrhovaný žalobkyňou, nemuselo konanie vôbec prebehnúť. Súd prvej inštancie rozhodnutie o trovách konania riadne zdôvodnil. V prospech správnosti rozhodnutia poukazuje tiež na rozhodnutie KS v Bratislave pod č. 4CoP/3/2018 zo dňa 30.04.2019. Žalobkyňou navrhovaný spôsob vyporiadania bol v konečnom výsledku akceptovaný a dohodnutý stranami na pojednávaní, žalobe tak bolo v celom rozsahu vyhovené, a to tak čo do ustálenia masy BSM, ako aj spôsobu vyporiadania. Rozhodnutie je tiež riadne odôvodnené. Z uvedených dôvodov navrhuje potvrdenie rozhodnutia s tým, že žalovaný bude zaviazaný znášať tiež trovy odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie v odvolaní dotknutých častiach vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach - o lehote plnenia a o trovách konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie, je potrebné za použ. § 388 CSP zmeniť, nakoľko v týchto častiach neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani zrušenie. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zvyšnej časti nepreskúmal, keďže táto suspenzívnym účinkom odvolania dotknutá nebola (§ 367 ods. 3 CSP).

8. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil a túto tiež odvolateľ netvrdil.

9. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vychádzajúc zo zhodných tvrdení sporových strán ustálil okruh vecí a práv patriacich do BSM a na základe zhodných prejavov vôle sporových strán, tieto vysporiadal ich prikázaním žalovanému za súčasného uloženia mu povinnosti vyplatíť na podiel žalobkyne z BSM, tejto medzi stranami dohodnutú sumu 40.600,- eur, stanoviac lehotu plnenia na tri mesiace od právoplatnosti rozhodnutia, v konečnom dôsledku priznávajúc žalobkyňu vychádzajúc zo zásady úspechu v spore, nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

10. Žalovaný porovnávajú jeho odvolacie skutkové tvrdenia s ním formulovaným odvolacím návrhom, sa dožaduje zmeny rozhodnutia len v časti o lehote plnenia (ktorú žiada trojročnú) a o trovách konania, kde sa dožaduje rozhodnutia o ich nepriznaní žiadnej zo strán sporu. Okruh vecí a práv patriacich do BSM, ich prikázanie, či stanovenú výšku výplaty preberá do ním formulovaného odvolacieho návrhu bezo zmeny.

11. Žalovaný prostredníctvom odvolacích námietok sa dožaduje trojročnej lehoty plnenia vo vzťahu k jeho povinnosti vyplatiť žalobkyňu na podiel pripadajúci jej z BSM, odvolávajúc sa na to, že súd prvej inštancie nezohľadnil jeho tvrdenia, že vyplatiť žalobkyňu môže len za cenu predaja bytu, pokiaľ by to však bolo v horizonte kratšom ako tri roky od právoplatnosti rozsudku, bol by postihnutý neprímeranou daňovou povinnosťou, ktorá pri rozhodovaní nebola zohľadnená, čím podľa jeho názoru došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existencia inej vady spôsobibilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia).

12. V zmysle § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

13. Citované ustanovenie § 232 ods. 3 CSP upravuje všeobecnú lehotu na plnenie tri dni, ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku, ktorá platí aj v tých prípadoch, keď súd vo výroku rozsudku neurčil lehotu na plnenie. Citované ustanovenie bližšie stanovuje podmienky vykonateľnosti rozhodnutia a tým zaručuje jeho vymáhateľnosť štátnou mocou aj proti vôli tých, ktorým sa v ňom ukladá nejaká povinnosť. Pomer právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku je pre prevažnú časť prípadov plnení vyriešená tak, že vykonateľnosť nastáva v trojdennnej lehote na plnenie počítanej odo dňa, kedy rozsudok nadobudol právoplatnosť, len u rozsudkov predbežne vykonateľných, začína lehota na plnenie plynúť už od doručenia v zmysle § 44 CMP (podľa ktorého rozsudky o výživnom sú vykonateľné doručením, o ktorý prípad však v posudzovanej veci nejde). Určenie dlhšej než trojdennnej lehoty na plnenie patrí medzi procesné úkony súdu, ktoré zákon zveruje do jeho voľnej úvahy prostredníctvom čoho je súdu tak umožnené, aby sám a nezávisle aj od návrhu účastníkov uvážil, či je povolenie predmetnej výhody vhodné so zreteľom na pomery toho, ktorému sa povinnosť plnenia ukladá, na výšku prísúdenej čiastky, alebo na iné okolnosti prípadu. Zákon teda povolenie takejto výhody jednoznačne nepodmieňuje ani požiadavkou tej-ktorej strany, ani dohodou medzi stranami, ale rozhodnutie v tomto smere, je plne v kompetencii konajúceho súdu a to aj bez ohľadu na návrhy strán.

14. Pri úvahách a možnom plnení v dlhšej, ako zákonnej trojdňovej lehote, je potrebné si uvedomiť, že už akákoľvek dlhšia lehota plnenia ako zákonná, je výhodou (benefitom) povinnej strany, čím už zo svojej podstaty znevýhodňuje stranu oprávnenú a preto predstava odvolateľa, že aj bez zohľadnenia jej dopadov na stranu z plnenia oprávnenú, by bolo možné vyhovieť akejkoľvek neprímeranej požiadavke strany povinnej z plnenia, motivovanej jej subjektívnymi dôvodmi, je vo svetle spravodlivého usporiadania vzťahov medzi účastníkmi, ku ktorému má smerovať každé súdne rozhodnutie, neudržateľnou. Súd prvej inštancie absolútne správne neakceptoval požiadavku žalovaného na trojročnú lehotu plnenia, ktorú odôvodňoval platobnou neschopnosťou, ktorá nevyhnutne podľa jeho tvrdenia bude musieť viesť k predaju bytu, s ktorým je spojená daňová záťažnosť, vysporiadajúc sa s ňou v bode 9/ odôvodnenia. Možno sa plne stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaným požadovaná lehota by vo vzťahu k právam žalobkyne predstavovala ťažko neprímeranú výhodu žalovaného na ťarchu žalobkyne, ktorej znášanie nie je udržateľné spravodlivo od nej požadovať. Žalovaný si od počiatku musel byť jasne vedomý svojich možností a bolo vecou jeho racionálneho zváženia, ak sa takouto povinnosťou dožadujúc sa vecí a práv patriacich do BSM zaťažil. Od rozvodu a nadobudnutia členských práv uplynula dostatočne dlhá doba, aby si zariadil svoje finančné pomery vo vedomí povinnosti vyplatiť žalobkyňu. Je neakceptovateľné, aby takéto neprímerané výhody na jeho strane, takto znevýhodnili žalobkyňu, ktorá musí mať primerané možnosti výťažkom zo spoločného majetku si svoju situáciu zlepšiť (tiež bytovú, keďže žije v nájomnom byte na rozdiel od žalovaného, ktorý užíva byt spoločne nadobudnutý). Správne tiež súd prvej inštancie posúdil, že potreba zaplataenia daňovej povinnosti v prípade predaja bytu, nie je spôsobilou už len principiálne k dopadu na vyhovieie jeho požiadavke. Súd totiž pri svojom rozhodovaní musí vychádzať z objektívneho (reálneho) stavu, ktorý je prítomný v čase jeho rozhodovania (§ 217 ods. 1 CSP) a nemôže, ani nemá anticipovať budúci stav veci, teda skutočnosti, ktoré vôbec ani nemusia nastať (možný predaj bytu). Preto ani akékoľvek finančné analýzy týkajúce sa daňovej povinnosti v prípade predaja nehnuteľnosti (nad rámec toho, že sú navyiac novotami v odvolacom konaní nespĺňajúcimi už len zo svojej podstaty zákonné predpoklady na

ich použitie vo svetle § 366 CSP), nie sú spôsobilými zvrátiť rozhodnutie súdu prvej inštancie spôsobom požadovaným žalovaným a v kumulatívne odvolacie námietky vzťahujúce sa k lehote splatnosti ani k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, ktorého podstata navyiac ani na produkované námietky nedopadá.

15. Súd prvej inštancie však zohľadnil správne tvrdenia žalovaného o potrebe predaja bytu za účelom výplaty žalobkyne v tom, že lehotu na plnenie považoval za opodstatnenú stanoviť dlhšiu, ako zákonnú trojdňovú (stanovil trojmesačnú), odvolací súd však na rozdiel od neho považuje na zrealizovanie možného tvrdeného predaja za dostatočnú lehotu o niečo komfortnejšiu (šesťmesačnú) v ktorej vzhľadom na poznatky praktického života a pohyb na trhu s nehnuteľnosťami, už skutočne bez významnejších prekážok možno administratívne aj reálne túto transakciu zrealizovať, o to viac, že od rozhodnutia súdu prvej inštancie navyiac uplynulo ďalších päť mesiacov na prospech žalovaného.

16. Z uvedených dôvodov preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. - o lehote plnenia zmenil odvolací súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia za použ. § 388 CSP, keď dospel k záveru, že v tejto časti rozhodnutie nie je spôsobilé k potvrdzujúcemu, ani zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu.

17. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní tiež namieta, že hodnoty navrhované žalobkyňou súd žiadnym spôsobom neskúmal, či pripustil jedinou možnosť tvrdenú žalobkyňou zo stiahnutej internetovej stránky realit, neskúmal datovanie cien nehnuteľností, pripustil posudzovanie ceny nehnuteľnosti z internetovej stránky predaja nehnuteľností z roku 2020, tiež, že opomenul zohľadniť skutočnosť, že žalovaný poukázal z výlučných prostriedkov úhradu členského podielu a poplatky za prevod vlastníctva bytu vo výške 685,41 eur, ktorá platba mu mala byť z výplaty odpočítaná, tak nad rámec toho, že zjavne opomína, že okruh BSM, forma vyporiadania, ako aj samotná výška výplaty nebola súdom stanovená autoritatívne ako výsledok vyhodnotenia sporných tvrdení, ale mala pôvod v jednoznačnom konsenze účastníkov, ku ktorému dospeli v priebehu nariadeného pojednávania vo veci, za absolútnej nečinnosti žalovaného pokiaľ ide o produkovanie, či navrhovanie dôkazov, tak primárne je akákoľvek polemika na túto tému nadbytočná z dôvodu, že vychádzajúc zo samotným žalovaným sformulovaného odvolacieho návrhu, ako aj obsahu odvolania samotného vyplýva, že vo výsledku nepožaduje zmenu rozhodnutia v časti hodnoty vecí a práv patriacich do BSM ani výšky hodnoty podielu žalobkyne a s ním súvisiacej výšky výplaty na podiel žalobkyne na ktorú bol zaviazaný, výlučne formuluje požiadavku len na zmenu lehoty plnenia a trov, čím preskúmanie naplnenia odvolacích dôvodov, ktoré vo vzťahu k tejto problematike produkuje (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP) nemá opodstatnenie. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že námietka o nezohľadnení poplatkov, resp. nárok na ich zohľadnenie pred súdom prvej inštancie produkovaný ani nebol, čím aj z tohto ďalšieho dôvodu by nebol vzhľadom na okolnosti, spôsobilý k odvolaciemu prieskumu, či dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, ako novota pre nesplnenie podmienok daných ust. § 366 CSP.

18. V konečnom dôsledku odvolateľ napáda námietkami rozhodnutie aj v časti náhrady trov konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie o ktorých bolo rozhodnuté podľa zásady úspechu (§ 255 ods. 1 CSP) tak, že žalobkyňa má plný nárok na ich náhradu.

19. Rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení sa teda v sporovom konaní, o ktoré ide tiež nepochybne v posudzovanej veci, povinnosť nahradiť trovy konania primárne spravuje zásadou úspechu v konaní čo znamená, že strana, ktorá v spore uspela, má v princípe právo na to, aby sa jej nahradili trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva, pričom ak sa chce súd odchyliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona, čo je možné len za splnenia zákonných predpokladov uvedených v ust. § 257 CSP, ktorými zásadami nie je dôvod sa nespravovať ani v konaní o vyporiadanie BSM, ako správne konštatoval tiež súd prvej inštancie, odkazom tiež na názory najvyšších súdnych autorít obsiahnutých v rozhodnutiach na ktoré súd prvej inštancie v bode 10/ odôvodnenia aj opodstatnene poukazuje (rozhodnutie ÚS SR I.ÚS 54/2019, stanovisko Rc 42/1972, Nález ÚS ČR I.ÚS

1441/11, či rozhodnutie NS SR 22Cdo 1895/2014) od ktorých ani podľa názoru odvolacieho súdu nie je dôvod sa odchyliť ani v posudzovanej veci.

23. Vychádzajúc z nich, však osobitosť aplikácie zásady úspechu pri rozhodovaní o trovách konania v konaní o vyporiadaní BSM sa prejavuje v spôsobe hodnotenia tohto úspechu vzhľadom na celý rad okolností špecifických pre danú vec, teda okrem porovnania žalobného návrhu s výsledným rozhodnutím, tiež postojov účastníkov v konaní, ich prípadnú nečinnosť, ich správanie pred samotným podaním žaloby a pod..

24. Súd prvej inštancie sa týmto síce spravoval, avšak vo výsledku podľa názoru odvolacieho súdu v okolnostiach danej veci úspech žalobkyne nesprávne vyhodnotil, založiac ho na zistení, že spoločný majetok bol vyporiadaný spôsobom, ktorý určila žalobkyňa, na výške výplaty sa strany dohodli a predprocesne sa mal žalovaný dohoda o vyporiadaní brániť.

25. Vychádzajúc z obsahu spisu, porovnaním žalobného návrhu s rozhodnutím súdu faktom je, že spoločný majetok naozaj v rozsahu definovanom v žalobe bol aj vyporiadaný spôsobom, ktorý navrhovala žalobkyňa až na výšku výplaty, ktorú požadovala (46.500,- eur teda vyššiu, ako jej bola priznaná vo výške 40.500,- eur - teda nižšia), čo rozhodne nemožno považovať za zanedbateľný rozdiel, v ktorom aj má jasný pôvod dôvod nevyporiadania BSM dohodou pred podaním žaloby (v navrhovanej dohode na mimosúdne rozhodnutie dokonca formulovala nárok na výplatu vo výške 47.000,- eur). Žalovaný totiž po podaní žaloby (a nie je dôkaz o tom, že opačný postoj by mal pred jej podaním) nespochybňoval okruh vecí a práv patriacich do BSM, či spôsob ich vyporiadania navrhovaný žalobkyňou, nesúhlasil len s hodnotou vyporiadavaného podielu, ktorý vo výsledku bol medzi stranami dohodnutý síce dohodou až v priebehu súdneho konania, avšak nie v rozsahu navrhovanom žalobkyňou, ale v zanedbateľne v nižšej výške. Už len s prihliadnutím na túto skutočnosť, pri posudzovaní úspechu je potrebné si uvedomiť, že v prípade konania o vyporiadanie BSM ide o tzv. iudicim duplex, kde má vo svojej podstate každý účastník postavenie tak žalobcu, ako aj žalovaného, preto právo na odmietnutie navrhovanej výšky výplaty a následné rokovanie o nej, nemôže byť odopreté ani žalovanej strane (tiež v predprocesnom štádiu) a pokiaľ navyš vo výsledku dohoda o nej (tiež rozhodnutie súdu) nekopirovala požiadavku žalobkyne, ako tomu bolo tiež v posudzovanej veci, nemožno udržateľne konštatovať plný úspech na strane žalobkyne v spore, keď navyš od počiatku okruh, ani spôsob vyporiadania, žalovaný nenamietal. Pravdou je, že na výzvu súdu vyjadrenie k žalobe tento nepredložil, čo však vo výsledku nespôsobilo žiadne ťažkosti, keďže hneď na prvom pojednávaní vo veci konštruktívne dosiahol bez produkovania akýchkoľvek procesných obštrukcií dohodu v spornej otázke výšky vyplácaného podielu so žalobkyňou, na ktorej aj následne bolo napadnuté rozhodnutie založené. Žalobkyňa netvrdí, že žalovaný pred zahájením sporu rozporoval okruh BSM, či navrhovaný spôsob vyporiadania, v žalobe len tvrdila, že žalovaný na zaslanú mu dohodu o mimosúdnom vyporiadaní reagoval spôsobom, že na takúto požadovanú výplatu žalobkyňa nemá nárok. I keď by bolo možné za týchto okolností polemizovať o tom, kto mal následne prevziať iniciatívu na prípadné ďalšie mimosúdne rokovania, vo výsledku v kumulácii s ostatnými uvádzanými okolnosťami, odvolací súd zastáva názor, že tieto nemožno interpretovať ako plný úspech žalobkyne v spore, ale ako čiastočný úspech oboch strán, pri spravodlivom usporiadaní vzťahov medzi nimi v otázke náhrady trov konania aplikáciou § 255 ods. 2 CSP a jej premietnutím do rozhodnutia o tejto otázke tak, že žiadna zo strán na náhradu trov konania nemá právo.

26. Odvolacie námietky žalovaného v tomto smere preto posúdil ako dôvodné.

27. Keďže súd prvej inštancie úspech žalobkyne s poukazom na vyššie uvedené podľa názoru odvolacieho súdu nesprávne posúdil, odvolací súd jeho rozhodnutie v tejto časti (výrok IV.) za použ. § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

28. Odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodol aj o trovách odvolacieho konania a to podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že stranám právo na ich náhradu nepriznal, keďže obe v odvolacom konaní zaznamenali úspech len čiastočný.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).